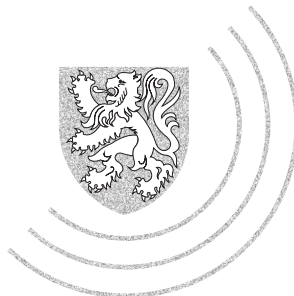

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

24 april 2003

VOORSTEL VAN DECREET

– van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen c.s. –

**houdende wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur
voor persoonsgebonden aangelegenheden**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen
uitgebracht door mevrouw Trees Merckx-Van Goey**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, mevrouw Trees Merckx-Van Goey,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ingrid van
Kessel ;

mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Claudine De
Schepper, de heren Jacques Devolder, Koen Helsen ;

mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Marijke Dillen, de heer
Felix Strackx ;

de heren Guy Swennen, Jan Van Duppen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel ;

de heer Jan Roegiers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Veerle
Heeren, de heren Luc Martens, Paul Van Malderen ;

de heren Jozef Browaeys, Frans De Cock, André Moreau,
Cis Schepens ;

de heren Wilfried Aers, Julien Librecht, mevrouw Marleen
Van den Eynde ;

de heren Carlo Daelman, Chokri Mahassine ;

mevrouw Ann De Martelaer ;

de heer Kris Van Dijck.

Zie :

416 (2000-2001)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen behandelde het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden op 24 januari 2002 en 3 april 2003.

1. Inleidende uiteenzetting door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, indiener

Met dit beperkte voorstel van decreet wenst de indiener dat bij bouwwerken die gesubsidieerd worden door het VIPA, meer aandacht uitgaat naar de toegankelijkheid van de gebouwen. Artikel 10 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden bepaalt dat de regering per categorie van investeringen bouwfysische, bouwtechnische en kwalitatieve normen kan vastleggen. Daarnaast is er ook het koninklijk besluit van 9 mei 1977, genomen ter uitvoering van de wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek. Uit eigen ervaring weet het lid dat het VIPA wel op de toegankelijkheid let, maar die aandacht is toch onvoldoende omdat het VIPA over te weinig ervaringsdeskundigheid beschikt. Enkele jaren terug – bij het begin van de toegankelijkheidsbureaus – heeft het lid voor een concreet dossier dat reeds in bouwfase was, advies gevraagd van een toegankelijkheidsbureau. Toen was het reeds te laat. Er moet dus op voorhand gedacht worden aan bv. voldoende ruimte voor de draaicirkel van een elektrische rolstoel.

Met dit voorstel wordt aan de Vlaamse regering gevraagd om afhankelijk van de categorie van investeringen normen op te leggen voor toegankelijkheid. (Spreker verwijst terloops naar een discussie in de vorige zittingsperiode over de toegankelijkheid van centra voor geestelijke gezondheidszorg voor doven. Het is niet realistisch om elk CGG toegankelijk te maken voor doven, maar ten minste één per regio zou dat wel moeten zijn.) De subsidiebelofte mag volgens het voorstel pas verleend worden na het bindend advies van een erkend toegankelijkheidsbureau.

De indiener vat samen : 1. heel wat subsidies worden door de Vlaamse overheid verstrekt voor het (ver)bouwen van welzijns- en gezondheidsvoorzieningen ; 2. na de werken blijken veel voorzieningen onvoldoende toegankelijk ; 3. niet alle voorzieningen moeten op dezelfde wijze toegankelijk zijn ; de

normen kunnen dus verschillen per categorie van voorziening ; en 4. er moet vooraf een bindend advies van een toegankelijkheidsbureau gevraagd worden.

2. Bespreking

Mevrouw Ria Van Den Heuvel is van oordeel dat het voorstel een terechte bekommernis aanraakt. Het lid merkt echter op dat niet alle voorzieningen een beroep doen op VIPA-subsidies en dus wordt niet iedereen bereikt via de VIPA-reglementering. Overigens zou dat een omslachtige procedure zijn. Het lid meent dat er andere middelen zijn om de toegankelijkheid te bevorderen. Spreker denkt bijvoorbeeld aan het kwaliteitsdecreet of via erkenningen of andere subsidievoorwaarden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen repliceert dat het enige criterium in de VIPA-reglementering over toegankelijkheid erin bestaat dat voldaan moet worden aan het koninklijk besluit van 9 mei 1977, genomen ter uitvoering van de wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek. Het is de enige norm, die overigens niet gecontroleerd wordt. Spreker herhaalt dat daarom veel voorzieningen achteraf aanpassingen moeten doorvoeren. Bovendien wordt er te veel enkel aan personen met een fysieke handicap gedacht. In de provinciale diensten van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) wordt met alle soorten van handicap rekening gehouden. Zij hebben dan ook een voorbeeldfunctie. Het minste dat de overheid kan doen, is ervoor zorgen dat de door haar gesubsidieerde gebouwen, toegankelijk zijn voor het publiek waarvoor ze bedoeld zijn. Overigens stelt het lid dat dit voorstel niets kost voor zowel de overheid als voor de voorzieningen. Alleen het advies van het toegankelijkheidsbureau moet worden gevraagd. Het is zelfs kostenbesparend als men ziet dat achteraf aanpassingen aan gebouwen moeten gebeuren.

Minister Mieke Vogels zegt als minister voor gelijke kansen uiteraard bekommerd te zijn voor de toegankelijkheid van alle gebouwen en inderdaad voor alle personen met een handicap. Daarom wil zij hetgeen reeds ondernomen wordt in Vlaanderen, verder ondersteunen. Het VIPA-decreet is niet het aangewezen instrument om bijkomende regelgeving op te leggen aan de welzijns- en gezondheidssector. Deze sectoren hechten sowieso meer belang aan de problematiek van de toegankelijkheid : bij het VFSIPH, de ouderenvoorzieningen en de ziekenhuizen is hiervoor optimale aandacht. Dit

betekent niet dat het niet nog beter kan en dat een advies van een toegankelijkheidsbureau opportuun zou kunnen zijn. De minister wil echter niet zo ver gaan om dit te verplichten. Enerzijds wordt de VIPA-procedure nu al als omslachtig ervaren. Bijkomende eisen stellen, is te vergaand. Anderzijds zijn de toegankelijkheidsbureaus, erkend in het kader van het gelijkekansenbeleid, niet uitgerust om op deze bijkomende vragen in te kunnen gaan. De minister concludeert dat een verkeerd instrument wordt ingezet voor een goed doel.

Mevrouw Sonja Becq wijst op de wet van 12 december 2002 ter bestrijding van discriminatie en tot wijziging van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van het centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding. In de pers was te lezen dat dankzij regeringscommissaris voor Sociale Zaken Greet Van Gool alles toegankelijk zou worden. Als dit niet gebeurt zal de minister hierop nagewezen worden. Artikel 2, § 3, van genoemde wet bepaalt dat het ontbreken van redelijke aanpassingen voor de personen met een handicap een discriminatie vormt in de zin van de wet.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen merkt op dat men al jaren werkt aan een algemeen decreet op de toegankelijkheid. De toegankelijkheid van de welzijns- en gezondheidssectoren waar personen met een handicap komen, zou een voorbeeld kunnen zijn en een eerste schakel van een gefaseerde invoering. De bouwsector zal zich moeten aanpassen aan een nieuwe mentaliteit.

Mevrouw Sonja Becq wil eraan toevoegen dat het Vlaams Parlement onlangs een resolutie goedgekeurd heeft over meegroeiwonen in de huisvestingssector, waarin het aspect toegankelijkheid belangrijk is. De Vlaamse overheid vraagt wel aan de privé-sector dat ze met toegankelijkheid rekening houdt ; ze zou zelf het voorbeeld moeten geven door toegankelijkheid te eisen voor de gebouwen die door haar gesubsidieerd worden.

3. Stemming

Artikel 1 wordt met 8 stemmen tegen 3 verworpen.

Bij artikel 2 wijst mevrouw Riet Van Cleuvenbergen er nogmaals op dat de Vlaamse regering normen kan opleggen die afhangen van de categorie van voorziening. Van de centra voor algemeen welzijnswerk en de centra geestelijke gezondheidszorg zou bijvoorbeeld geëist kunnen worden dat per regio één centrum uitgerust is met een ringleiding voor gehoorgestoorden. Spreker verwijst naar de

resolutie die bij het einde van de vorige zittingsperiode goedgekeurd werd (*Parl. St.* VI. Parl. 1998-1999, nr. 1280/1). Ringleiding is soms zinvol, maar niet overal. De minister repliceert hierop dat die idee in tegenspraak is met het voorstel dat een regeling wil treffen via de VIPA-erkenningsvoorwaarden die dan voor iedereen gelden.

De artikelen 2 en 3 worden met dezelfde stemming verworpen.

Het voorstel van decreet wordt met 8 stemmen tegen 3 verworpen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Trees MERCKX-VAN GOEY

Patricia CEYSENS